

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

2 Quando obliget praeceptum eleemosynae

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

moralis charitatis, scilicet misericordiae. Si autem procedit ex voluntate placendi Deo...

Visto potio, cibo, redimo, teo, colligo, condo. Consule, castiga, dimitte, remitte, serora.

quaeque in Cathedris catholicis continentur. Corporales sunt utilitate in sumos, subleuando eorum infirmitatem opera...

Est de elemosyna praecipuum tam diuinum, quam naturale, nulli Catholico esse potest dubium. Nam ipsa ratio nobis dicitur...

PUNCTUM II.

Quando obliget praecipuum elemosynae.

- 1. Triplex est proximi necessitas, extrema, gravis, & communis, & quilibet explicatur. 2. Bona ex quibus est faciendae elemosyna, alia sunt necessaria, alia superflua, & quae haec sint. 3. Non est obligatio ex charitate inquirendi eorum proximum, sufficit si paratus sis subuenire secus si praesatis sis.

- 4. Obligatio ex charitate solum est, quando proximus patitur necessitatem, aliam non subleuandam. 5. In extrema necessitate ex necessariis statui, & superflua naturae teneris proximo subuenire. 6. Satis est probabile ex necessariis statui non esse obligationem subueniendi proximo extremam necessitatem patienti. 7. Non est obligatio magna diuitias pro redimenda vita particularis proximi expendere. 8. Pro salute proximi non est obligatus Medicus a longe vocare, & medicinas exquisitas asserre. 9. Condemnato in se ad mortem non teneris subuenire, tametsi facile possis. 10. Extra, extremam necessitatem aliqui negant se esse obligatum elemosynam facere. 11. Proponitur secunda sententia affirmans. 12. Tertia sententia media via procedit. 13. Sub gravi culpa obligaris proximo grauiter indigenti subuenire ex superfluis tuo statui. 14. Proponitur quedam obiectio, & sit illi satis. 15. In communi necessitate pauperum aliquando obligaris elemosynam facere de superfluis. 16. Fit satis argum. num. 10. & seq. adducit. 17. Elemosyna in propellenda proximi aduersitate, & subleuanda eius necessitate sita est.

PRO huius explicatione praemitto primò triplicem esse proximi necessitatem, aliam extremam, aliam grauem, aliam communem. Extrema est, si proximus in probabili, & moraliter certo periculo vitae versetur, nisi illi succurras...

Secundò praemitto. Bona, ex quibus faciendae est elemosyna, in duplici sunt differentia, Alia sunt superflua, seu non necessaria vitae tuae, & tuorum. Alia sunt necessaria, seu non necessaria vitae tuae, & tuorum. Alia sunt superflua, seu non necessaria vitae tuae...

Tercio praemitto tibi non esse obligationem ex charitate inquirendi eorum proximum, ut subuenias, sufficit, si paratus sis subuenire, cum tibi eius necessitas moraliter constet...

DE... S... A... T... P... M...

proximi, vt obligatus sis subuenire, extra regula defini non potest; sed prudentis arbitrio mensurandum est. Illud certum, non sufficere testimonium patientis necessitate, quia in causa propria infirmum est ob praesumptam simulationem. sic Bonacina disp. 3. qu. 2. de charitate, punct. 6. num. 3. cum Malder. 2. 2. q. 32. art. 6. dub. 2. ad finem.

4. Quarto praemittit se solum esse obligatum proximo subuenire, cum eius necessitas tibi nota est, cognoscis alia via non esse subuevandam, si enim probabiliter praesumis alium succurrurum, non erit auxilium tuum necessarium, acque adeo respectu tui non erit ille proximus in necessitate. sic Nauarr. cap. 24. n. 5. Valent. 2. 2. disp. 3. qu. 9. punct. 4. versic. 2. et in denique circumstantia. Coninch. disp. 27. dub. 8. num. 116. & fauet D. Thom. qu. 32. artic. 5. ad tertium, cum dicit tunc obligare eleemosynam, quando apparet euident, & vrgens necessitas, nec apparet in promptu, qui ei subueniat, his positis.

5. Dicendum est in extrema proximi necessitate te obligatum esse ex necessariis, hoc est, conuenientibus statui, & superfluis naturae eleemosynam facere. Alias nullum esset eleemosynae praecceptum, si pro hoc tempore non obligaret. Neque charitati fieret satis, si bona temporalia tibi non simpliciter necessaria pro vita tui proximi non expenderes. sic ferè omnes Doctores, cum D. Thom. 2. 2. qu. 34. artic. 5. in corp. qui licet artic. 6. dicat hoc esse opus laudabile succurrere proximo ex superfluis naturae, & statui necessariis, non intendit affirmare esse opus consilij, sed esse opus licitum, & laudabile, vt bene aduertit Ioan. Medin. de eleemosyna, qu. 3. §. verum. Valent. 2. 2. disput. 3. qu. 9. punct. 4. versic. neque sane est probabilis, col. 602.

6. Verum si bona expendenda ita sunt tuo, tuorumque statui necessaria, vt absque illis nulla ratione conseruari status possit, sed necessariò ab illo cadere debes; censeo esse satis probabile te non esse obligatum ea in proximo particulari extremam necessitatem patiente expendere. sic latè, & optimè probat Agidius Coninch. disput. 27. dub. 8. à num. 134. conclus. 4. Primò, quia non videtur te obligandum esse vitam proximi conseruare cum tam graui tuo detrimento, quale est te fieri miserum. Secundò, quia non teneris arctius vitam proximi conseruare, quam propriam; sed propriam non teneris conseruare cum amissione proprii status, alias omnes tuas opes deberes expendere in curatione alicuius infirmitatis, si scires hac via sanandum esse, & è contra moriendum. Item deberes te, & tuos in mendicitatem reducere, si alia via non posses à morte minata tibi ab inimico liberari; quae omnino videtur fatalis. Tertio, quia reipublice vitilus videtur nobilem retinere statum, quam priuatum pauperem vitam finire. Ergo non teneris quilibet nobilis, & diues à suo statu cadere, vt vitam cuiuslibet conseruet. Neque obstat vitam esse bonum longè nobilius omnibus fortunae bonis, vt teneris omnia tua bona pro vita cuiuslibet expendere; quia si non potes illa expendere, quin tuam vitam facias miseram non teneris te miserum reddere, vt alium in vitam conserues. Esset enim te obligare ad malum aequè grate sustinendum, ac est illud, quod à proximo vitare contendis, quod nullo modo charitas dicere potest.

7. Imò addendum existimò te non esse obligatum magnas, opulentiaque diuitias expendere. vt, ter, vel quatuor mille aureos pro redimenda vita cuiuslibet priuati, etiam si obinde ab statu cadere non debeas. sic expresse tradit Coninch. disp. illa 27. dub. 8. num. 143. conclus. 6. & faciunt quae tradit Suarez disp. 7. de charitate, sect. 4. num. 4. Ratio est, quia ille sumptus in morali aestimatione, & quoad utilitatem reipublicae pretiosior est vita hominis priuati.

8. Ex quo sic, si proximus infirmetur, te non esse obligatum Medicos longè distantes vocare, & medicinas exquisitas afferre, etiam si scires hac via esse curandum, & è contra moriendum. Quia non teneris de vita proximi ita esse sollicitum. Neque charitas obligat extraordinariis medijs proximo succurrere, sed solum ordinarijs, & communibus. sic Coninch. num. 145. Fit secundò patienti periculum vitae ab inimicis, ni magnam summam expendas, te non esse obligatum expendere, etiam si obinde ab statu cadere non debeas, quia alias facili negotio possunt inimici reipublicam inopem reddere, obligando ciues ad grauem summam expendendam minando mortem captiuis.

9. Quae diximus intelligenda sunt de patiente necessitatem extremam à causa naturali intrinseca, vel à causa extrinseca iniusta. Nam si à causa extrinseca iusta necessitas inferatur, nullo modo teneris subuenire, hinc est te non esse obligatum condemnato iuste vt fame pereat, cibum praebere, & condemnato ad tritremes, & perpetuum carcerem pecunia liberare, esto possis. Ratio est, quia reipublice aequè vile est, & fortè vitilus, vt delinquens poenam debitam sustineat, quam eum à tali poena liberare reddere. Item ipse condemnatus non teneris se à tali morte liberare, est possibile; sed potest illam patienter sustinere. Ergo neque tu teneris, sic Nauarr. cap. non in inferenda, 23. q. 3. num. 24. Malder. de virtut. tract. 3. c. 1. dub. 15. Emanuel Saa verbo charitas, num. 6. Ioanni Sanchez in select. disput. 4. num. 6. §. 7. Bonacina disput. 3. qu. 2. de charitate, punct. 6. num. 17. Potestis tamen si non sis minister iustitiae, aut speciali interdictus sic condemnato, vt fame pereat, cibum ministrare, sicut enim condemnatus potest illum sumere, & procurare ob eius conseruandam vitam, etiam tu potes illi in hac causa iuuare, quia solum condemnatur ad patiendum. Dixi te posse, nisi sis minister iustitiae, aut specialiter interdictus. Quia tunc ratione officij, cui executio iustitiae competit, vel ratione specialis praeccepti impeditis. sic Bannes 2. 2. qu. 32. dub. 3. Sotus 5. de iustit. qu. 5. art. 2. Reginald. lib. 4. cap. 25. numero. 256. Toler. libro 4. caput. 31. Bonacina supra numero. 17.

am tu potes illi in hac causa iuuare, quia solum condemnatur ad patiendum. Dixi te posse, nisi sis minister iustitiae, aut specialiter interdictus. Quia tunc ratione officij, cui executio iustitiae competit, vel ratione specialis praeccepti impeditis. sic Bannes 2. 2. qu. 32. dub. 3. Sotus 5. de iustit. qu. 5. art. 2. Reginald. lib. 4. cap. 25. numero. 256. Toler. libro 4. caput. 31. Bonacina supra numero. 17.

10. Maior difficultas est, an extra necessitatem extremam obligeris eleemosynam facere?

Variae sunt sententiae. Prima negat te esse obligatum sub graui culpa sic Gabr. in 4. distinct. 16. qu. 4. artic. 2. conclus. 4. Medin. C. de peniten. tract. 5. qu. 5. de necessitate dandi eleemosynam, §. quod in controuersia est. Gerson. 2. part. alphabet. 32. tit. 4. O. & alij plures quos referunt Valquez. opus. de eleemosyna c. 1. dub. 1. §. c. 3. dub. 4. n. 14. Azor. 2. part. lib. 12. cap. 7. qu. 2. Suar. disp. 7. sect. 3. in princip. Coninch. disp. 27. dub. 8. à n. 118. & eam probabilem reputat Bonacina disp. 3. qu. 2. punct. 6. n. 8. versic. ad primum argumentum. Mouetur primò, quia charitas te obligare, non potest ad subueniendum proximo, magis quam ad subueniendum tibi. At tibi non es obligatus subuenire in graui necessitate, sed eam liberet pati potes propter Deum. Ergo nec proximo tenetur, cum haec necessitates saepius occurrant, non posses filiis thesaurizare, neque diuitias ad fundandum Ecclesiam obseruare. Tertio non apparent bona, ex quibus tenearis hanc eleemosynam facere. Nam ex bonis tuo statui necessarijs teneri non potes; alias obligatus esses cum aequali damno proprio, subuenire alieno. Superflua autem statui raro, vel nunquam habes.

11. Secunda sententia affirmat te esse obligatum sub mortali, si habes superflua statui pauperibus, quos elegeris, distribuere sive in graui sive in communi necessitate; sed si solum necessaria statui habes, sic Caiet. 2. 2. q. 32. art. 5. §. in opuscul. de praecipis eleemosyna, praecipue cap. 3. 4. §. 22. Valentia disp. 3. qu. 5. punct. 4. §. 2. versic. secunda sententia, pag. 606. & alij plures, quos refert Bannes qu. 32. art. 6. dub. 2. Torres disp. 81. dub. 2. Reginald. lib. 4. c. 20. num. 52. Lorca disp. 36. n. 14. §. 22. eamque defendit Bonacina, vt satis probabilem supra n. 8. Et videtur satis probari ex illo Lucae 11. vbi Christus Pharisaeis consiliuit, vt è rapina, & iniquitate se liberarent, eleemosynam facerent de iis, quae sibi supererant. Neque illud videtur consilium, sed praecceptum, siquidem illud non implentes pleni iudicantur rapina, & iniquitate. Item Lucae 3. mittitur in ignem arbor non faciens fructum bonum; tunc autem censearis, vt ex ipso contextu constat non facere fructum bonum, cum duas tunicas habens, neque nullam habentis, & habens escas, heges egentis. Ratio pro hac sententia est, quia iure gentium dominia rerum introducta sunt: ac credendum est esse taliter introducta, vt quisque assumat quae sibi necessaria sunt, reliqua egentibus distribuat; alias inordinata esset diuisio rerum, & contra ordinem charitatis. Ergo ex eo praecise quod quis habeat superflua, cogitur in pauperes distribuere.

12. Tertia sententia media via procedit. Affirmat namque in graui proximi necessitate te esse obligatum ex superfluo statui eleemosynam facere, sed in communi necessitate, sic Couarruias 1. variarium, cap. 14. Petr. Nauar. lib. 3. de vestit. cap. 1. num. 358. Malder. qu. 32. art. 6. dub. 4. proposit. 1. §. 2. & alij plures relati à Suarez disput. 7. de charitate, sect. 3. n. 5. Ratio est, quia diuites dominium habent omnium illorum, quae iusto titulo possident, etiam si suo statui superflua sint; alias peccabunt contra iustitiam ea retinendo, & deberent ea distribuere; etiam si nullus existeret, qui necessitatem peteretur. Quòd si praeter superfluitatem bonorum ex parte tua, requiritur necessitas ex parte recipientis eleemosynam, spectanda est, quae nam sit necessitas; nam si haec sit grauis, videtur grauius obligare, si leuis, & communis, leuiter.

13. Dicendum ergo est te obligatum esse sub graui culpa eleemosynam facere proximo grauius indigenti ex bonis, quae tuo statui praesenti superflui, sic Couarruias lib. 3. variarium, cap. 14. num. 5. Bellarmin. lib. 3. de bonis operibus, cap. 7. Valent. 2. 2. disput. 3. qu. 5. punct. 4. circa finem, versic. secunda sententia. Torres disput. 82. dub. 1. Lorca sect. 3. disput. 39. num. 22. Suarez disput. 7. sect. 3. num. 5. Coninch. disput. 27. dub. 8. num. 115. §. 130. Et probari potest primò ex illo 1. Ioan. 3. Qui viderit fratrem suum necessitate habere, & clauerit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in illo? quasi diceret, non manet charitas Dei in illo, qui viderit fratrem suum necessitatem habere, & non succurrit; neque dixit necessitatem extremam, vt inneret grauem sufficere. Item Matth. 18. damnatus fuit seruus, qui non fuit miserum conserui sui grauius indigens, & Matth. 25. damnantur in iudicio homines, quia nec cibum famelicum, nec potum sitientem, nec vestimentum nudum, nec decubitus peregrinum, &c. Quae cum passim occurrant, non debent intelligi esse necessitates extremae. Idem constat Exod. 22. & Denton. 22. vbi mandaris leuare animum proximi cadentem, & reddere vestimentum in pignus acceptum ei, qui non habet aliud, quo se operiat. Ratio est, quia charitas te obligat, vt proximi datum graue vitare proceures, quando sine tuo graui damno id facere potes, ideoque si videas domum proximi comburi, & facile possis impedire, peccas mortaliter si non impedis, sed expendendo aliqua bona, quae

no statui presentia necessaria non sunt, & ex alia parte non sunt in graui quantitate, non pateris aliquid graue damnum. Ergo obligatus es ea expendere.

14. Dices, nullus teneatur se impotentem reddere ad alioiorem statum acquirendum ob subleuandum grauem proximi necessitatem, quia nullus teneatur cum graui iactura propria alieno malo succurrere. At est grauis iactura amissio alioiorem status. Ergo si bona expendenda sunt tibi necessaria ad alioiorem statum acquirendum, non poteris tenei illa expendere, quamuis ad presentem statum conseruandum non sint tibi necessaria. Fateor hoc argumentum non parum vigere, ac proinde videri excusatos a graui culpa non succurrentes proximorum necessitatibus ex bonis, quae putant tibi necessaria ad alioiorem statum acquirendum, quando habent ius ad conquirendum illum alioiorem statum per illa bona: quod notanter dico propter bona titulo Ecclesiastici beneficii comparata, quae non videntur concessa, vt medijs illis pares viam ad alioiorem statum, sed ad presentem conseruandum, vt dicemus. At quia hinc sequitur ratio diuites obligatos esse ad eleemosynam faciendam, si solum ex superfluo status presentis, & futuri teneantur, vt dicit Vaquez de eleemosyna, cap. 1. dub. 3. num. 27. Et quia vt ipse dicit cap. 4. num. 14. vix in saecularibus etiam Regibus superfluum inuenitur, cum nullus ferat fiti in alioiorem gradum sibi, & domesticis procurare non possit, vel cuius opes ad fundationem alicuius collegij, vel monasterij non sint destinatae. Ideo censo ad obligationem eleemosynae faciendam in graui necessitate non esse attendendum statum futurum, quem procurare potes, sed presentem, quem habes, cui presentis si illa bona tibi superflua, ita vt absque illis sine speciali detrimento tuis presentis status conseruari possit tenearis eleemosynam facere. sic Coninch. disp. 27. dub. 8. num. 130. cum Bannes 2. 2. quest. 32. art. 6. dub. 2. Torres disputat. 82. dub. 4. Lorca disputat. 39. num. 35. Suarez disp. 7. de charitate, sect. 3. n. 11.

15. Secundo dico in communi necessitate pauperum te obligatum esse eleemosynam facere aliquoties ex bonis, quae tibi necessaria non sunt ad presentem, & futurum presentium statum acquirendum, & conseruandum, esto sint necessaria, vt commo- dius illos status sustinere possis. sic Valenz. 2. 2. disp. 27. dub. 8. num. 131. Suarez disputat. 7. sect. 3. num. 7. Bonacina disp. 3. quae- stio 4. punct. 6. versic. tertia sententia, numero. 8. & alij apud ipsos.

Ratio est, quia diues habens sic superflua, & eleemosynam omnitenis longo tempore pluribus egenis expositulanti- bus reipub- lice graue detrimentum inferit, cum totum onus alendi paupe- res in ipsam transferat, neque illi subsidium praestet, cum possit. Neque obit omissionem cuiuslibet eleemosynae non esse peccatum mortale, imo nec veniale, quando voluntatem habes alii succurrendi, & de facto alii succurris: secus vero, si illa voluntate cares, & nemini intendis succurrere, quia in priori casu iam aliquo modo leuis onus reipublicae, & cique subsidium praestas. At in secundo reipublicam grauas, & te inhumanum, & durum ostendis, & alii imperatis exemplum praebes.

16. Argumentis, quae in confirmationem praedictarum sententiarum adduximus, facile responderet, quatenus nobis ad- uerba sunt.

Ad primum primae sententiae respondeo te non esse obligatum propter necessitatem graui succurrere, quia es dominus tuorum bono- rum fortunae, & honoris: at esse obligatum alienae, quia alienis cedere non potes sicut propriis. Vnde sicut in bonis corporis, quia illorum dominium non habes; tenearis tibi succurrere, si graui necessitate vexeris, ita debes proximo in bonis fortunae, quo- rum dominium non habes; quae omnia confirmantur exemplo creditoris, & debitoris, creditor enim remittere debitum potest, ac tu si debitor es, tenearis soluere, sic patiens grauem in bonis for- tunae necessitatem potest ob rectum finem sustinere: at tu non potes remedium subtrahere, dum de illius voluntate tibi non constat.

Ad secundum dico graues necessitates non ita passim occurre- re, vt te impediunt ab illis operibus bonis: at si de facto occu- rant, non poteris ad fundandas Ecclesias, vel collegia diuitias oblatuere, vt relato Azor. docet Bonacina disputat. 3. quest. 2. de cha- ritate punct. 6. num. 9. versic. secundo; bene tamen quae necessaria sunt ad filios, & domesticos in statu conseruandos, quia haec pertinet ad proprium statum conseruandum.

Ad tertium satis constat, ex quibus bonis succurrere debeas graui necessitati, scilicet ex iis, quae tibi, tuorumque statui sim- pliciter necessaria non sunt; sed quaeque illis possis sine graui detrimen- to conseruari. Argumenta autem secundae & tertiae senten- tiae ex probationibus nostrarum conclusionum sufficienter expli- cantur.

17. Adnetto eleemosynam versari in propellenda proximi aduersitate, & subleuanda eius necessitate, quia est actus misericordiae, & compassionis. Quapropter necessarium est, vt necessitas presentis sit, non praeterita. Ex quo fit, si proximus infirmetur, tene- re curare illum, si alius non fit, qui illius curam gerat. Et idem est si indiget tuo patrocinio ad famam, vel diuitias tibi iniuste ablatas recuperandas, quia vere nunquam illas amittit. Secus vero est, si casu vel iniuste famam, & diuitias amittit, non tenearis, et si facili possis procurare, vt recuperet; quia illa recuperatio est

lucris acquisitio, eleemosyna autem non ordinatur ad lucrum pro- ximo acquirendum, sed ad damnum pendens impediendum, sic optime Vaquez in opuscul. de eleemosyna, c. 1. dub. 3. m. 27. 28. Et 35. Bonacina disputat. 3. q. 4. de charit. punct. 6. n. 9.

PUNCTUM III.

An in casibus, in quibus obligaris eleemosynam facere, tenearis ex iustitia, an solum ex charitate.

- 1. Qui, & quibus probent te ex iustitia obligatum esse.
- 2. Affirmandum est te solum obligari ex charitate.
- 3. Satisfit argum. num. 1. adductis.

1. Non desunt Doctores, qui haec obligationem ex iustitia adstruant, sic Caetan. 2. 2. quest. 18. Aragon. quasi 32. art. 5. Turrecrem. c. si fuerit ueris, 86. distinct. Sarmiento lib. 1. de Eccle- siasticis redditibus p. 3. c. 4. n. 3. Et segg. & fauer Augustinus Psalm. 147. explicans illud, confortauit seras portarum tuarum, ubi in- quit: Superflua diuiti necessaria sunt pauperi, aliena retinet, qui ista tenet. Item Ambrosius sermone 18. sub finem, & Basilius in il- lud Lucae 12. Desistam horrea mea, & alij Patres vocant retinen- tes bona in his occasioibus esse raptores, & aliena retinere, & D. Thomas 2. 2. quest. 118. artic. 4. ad secundum, vocat hoc debitum legale, quod distinguit contra debitum morale, ac proinde esse ex iustitia. Probatur autem haec sententia primo, quia ex iure naturae omnia erant communia ante diuisionem, iusque gentium diuisionem introduxit, sed non est credendum diuisionem intro- duxisse cum violatione charitatis. Ergo cum charitas obligat re- linquere egeni bona necessaria, iam illa bona cessant esse illius, cui iure gentium fuerunt applicata. Ergo manent communia, ac proinde illius, qui illis eget. Secundo laborans extrema necessita- te, imo & graui potest absque iniustitia, & peccato furripere bona tibi necessaria, neque tu impedire potes. Ergo signum est illius esse, ac si a nullo possiderentur. Tertio iudex cogere potest sic habentem superflua, vt egeni succurrat, ab illoque bona tan- quam iniuste detenta auferre. Ergo ipse ante talem coactionem tenetur.

2. Nihilominus cum communi sententia affir- mo te solum ex charitate, & non ex iustitia obligatum esse eleemosynam facere, sic Ioan. Med. C. de restit. quest. 3. causa 1. Nauarr. cap. 24. num. 7. Et 8. Et tract. de reuocatis quest. 1. num. 16. Et in cap. intra verba, num. 714. Et in apolo. contra Sarmient. quest. 2. mon. 2. Torres 2. 2. disp. 82. dub. 3. Lorca sect. 6. disp. 39. num. 45. Vaquez in opuscul. de eleo- mosyna, cap. 1. dub. 5. sub. num. 17. Coninch. disputat. 27. dub. 7. n. 104. Reginald. p. 1. lib. 4. cap. 10. sect. 4. num. 264. Saar. disp. 7. sect. 1. de charit. Bonac. disputat. 3. q. 4. de charit. p. 6. num. 29. & alij. Ratio ea est, quia proximis duplici tantum genere bonorum indigere potest ad propellendam necessitatem, scilicet tuis actionibus personali- bus, vel bonis fortunae a te iam possessis: nullum autem ex iis bonis tenearis ex iustitia in eius obsequium impedire, sed solum ex charitate. Ergo. Et quidem de actionibus personalibus viderit res manifesta. Non enim ob necessitatem alterius amittis liber- tatem tibi a natura donatam, neque seruis indigentis efficitis, sed aequo liber manes, & aequo dominium retines tuarum actio- num. ac si nullus eis indigeret. Ergo non peccas contra iustitiam eas actiones denegando. De bonis autem a te iam possessis sic pro- bo, quia licet iure naturae illa bona ante possessionem nullius es- sent, ideoque dicuntur communia: at semel a te accepta, & colle- cta tua sunt. Neque ob indigentiam alterius desunt esse tua, quod a fortiori militat in pecuniis, vestibus, & cibis, quae tua, vel tuorum industria, & labore comparata sunt, ac proinde sunt fru- ctus magna ex parte personales, quorum dominio priuari non po- tes ob vilius indigentiam.

3. Neque contra hanc doctrinam procedunt Augustinus, Am- brosius, & Basilius, alijque Patres affirmantes rapinam committe- re, qui negat pauperi debita, quia per quandam exaggerationem loquuntur vocantes rapinam, & furtum, quod est ex charitate de- bitum. D. autem Thom. dixit esse debitum legale, hoc est, a lege charitatis introductum, non autem iustitiae commutatae. Esto e contra omne debitum iustitiae commutatae sit debitum legale. Neque obstat debitum legale distinguere, contra debitum mora- le, quia morale debitum, vocat debitum ex quadam decentia, & honestate; Debitum autem legale est debitum strictum, quia est debitum ex rigorosa lege.

Ad primum contrarium concedo ius gentium seu naturale non introduxisse diuisionem rerum cum violatione charitatis; non ta- men inde fit reliquiae res extra dominium possidentis, sed solum obligasse possidentem, vt eas ex charitate egenis impertiretur. Di- cuntur autem fieri communes in necessitate, quia charitas, quae non querit quae sua sunt, eas communes facit, ratione cuius egenis potest eis vti absque vlla domini iniustitia, quia ipse dominus in tali vtu teneatur ex charitate consentire, quod si de facto repug- neret, obitare non potest, quo minus egenis iure sibi a charitate con- cesso vtiatur, quia est repugnancia contra charitatem, ac proinde nullius